

Sygn. akt I CSK 163/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z wniosku Spółdzielni [...] z siedzibą w P.

przy udziale Miasta P.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 stycznia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt XV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 10 listopada 2020 r. Sąd Okręgowy w P. w sprawie z wniosku Spółdzielni I. z siedzibą w P. przy uczestnictwie Miasta P. o zasiedzenie, na skutek apelacji Uczestnika postępowania od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z 23 marca 2017 r. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że oddalił wniosek, zasądził od Wnioskodawcy na rzecz Uczestnika kwotę 7.200 z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Skargę kasacyjną na powyższe orzeczenie wywiodła Wnioskodawczyni, zarzucając naruszenie prawa materialnego, a to art. 398²⁰ k.p.c., a także prawa materialnego, tj. art. 336 k.c. w zw. z art. 140 k.c. w zw. z art., 34 ust.1 Prawa lokalowego (później art. 37 i art. 42 Prawa lokalowego), art. 336 k.c. w zw. z art.

140 k.c. Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przesądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia. Uzasadnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie może sprowadzać się do prostego odwołania do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bądź też do ich powtórzenia, chociażby nawet w zmodyfikowanej formie. (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; 18 maja 2018 r., sygn. akt IV CSK 618/17, niepublikowane).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań.

Skarżąca winna była podać argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i w czym – w ich ocenie – wyraża się ta „oczywistość”, a czego nie uczyniła.

Skarżąca nie uwzględniła, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – będącego odrębną, samodzielną konstrukcyjnie częścią skargi – nie wystarczy polemika ze stanowiskiem Sądu *ad quem*, wskazująca na odmienne stanowisko Skarżącej ani polemika z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów przez ten Sąd.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 10 września 2019 r., sygn. akt II CSK 564/18, wskazał na braki w zakresie poczynionych ustaleń i prawnej analizy w zakresie zdarzeń będących podstawą nabycia posiadania przedmiotowych nieruchomości gruntowych przez Spółdzielnię „Równość” oraz przez Wnioskodawczynię i wskazał na konieczność dokonania przez Sąd ustaleń oraz dokonania prawnej analizy zdarzenia stanowiącego źródło uzyskania posiadania przedmiotowych nieruchomości przez poprzedniczkę prawną Wnioskodawczyni oraz dokonania ustaleń i prawnej analizy zdarzenia faktycznego czy prawnego będącego podstawą objęcia w posiadania przedmiotowych nieruchomości przez Spółdzielnię „Równość”, która przekazała posiadanie poprzedniczce prawnej Wnioskodawczyni. Sąd *ad quem* ponownie rozpoznając sprawę dokonał uzupełniających ustaleń oraz dokonał oceny zgromadzonego z uwzględnieniem powyższych ustaleń materiału dowodowego. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w tym zakresie ograniczono się do powtórzenia zarzutu naruszenia art. 398²⁰ k.p.c.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji, z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 30 maja 2007 r. (Dz.U. Nr 106, poz. 731).

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu (ECLI:EU:C:2019:982).